

at de 3 sidste Paragraffer indgaa i et særligt Kapitel. Med disse faa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det høje Ting at vedtage de af os stillede Ændringsforslag.

P. Knudsen: Ved denne Lovs 1ste Behandling tillod jeg mig at stille Forslag om dens Henvisning til Udvalg, idet der var en hel Del Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg kunde ønske forandret. Det høje Ting vilde imidlertid ikke henvisne Sagen til et Udvalg, men lod den gaa direkte over til 2den Behandling. I den korte Tid, der nu er forløben, siden vi have haft den til Behandling, har det ikke været mig muligt at komme til at stille Ændringer paa alle de Punkter, hvor jeg havde ønsket det, idet flere af disse Ændringer vilde være af ret indgribende Betydning for hele Lovforslagets Struktur og Sammensætning og vilde kræve Behandling i et Udvalg; jeg skal saaledes nævne Spørgsmaalet om, hvorvidt der her skulde være Tale om at meddele Koncession eller ikke, et Spørgsmaal, som fortjente Overvejelse. Jeg kunde tænke mig, at Kommunerne f. Eks. kunde faa Koncession paa en hel Del Anlæg; selv om de ikke vilde drive dem selv, kunde de jo bortforpagte dem til andre for et vist Tidsrum, det er altsaa et Spørgsmaal af stor Rækkevidde, thi naar man meddeler Koncessioner paa saadanne Ting, som her er Tale om, bør der jo ligesom ved Loven om Telefoner og Telegrafer være Undtagelser, som Koncessionen ikke skal gælde for, saaledes at visse Anlæg maa kunne foretages, uanset om nogen har Koncession eller ikke. Dette Spørgsmaal har jeg ikke turdet rejse her, idet jeg mente, at det krævede Udvalgsbehandling. Ligeledes er der Spørgsmaalet om, hvorvidt der skulde fastsættes Takster eller ikke; det er ogsaa et Spørgsmaal, som har stor Betydning, men det griber ogsaa ind paa forskellige Omraader, saa jeg heller ikke i den Henseende har dristet mig til at stille Ændringsforslag.

Hvad jeg derimod mener kan gøres ved denne Lejlighed, er at sikre Kommunerne Stilling saaledes, at de kunne sige, at de have Sikkerhed for at kunne faa denne Tilladelse, som der handles om i det foreliggende Lovforslag. Der siges ganske vist i Lovforslaget; som det foreligger nu, at der skal ske en Henvendelse til Kommunerne, og Ministeren kan saa give dem en passende Frist; men der er ingen som helst Regel for, hvor lang den Frist skal være; tværtimod, de Frister,

som der er Tale om her i Lovforslaget med Hensyn til andre Meddelelser, ere ret korte, saa jeg nærer nogen Frygt for, at denne „passende Frist“, Kommunerne her skulle faa, vil blive saa kort, at de ikke ere i Stand til at organisere sig med dette Formaal for Øje. Derfor har jeg tilladt mig at stille de Ændringsforslag, her foreligge, og jeg skal ganske kort tillade mig at motivere dem.

Ændringsforslaget Nr. 9 gaar ud paa at indsætte en ny § 9 i Lovforslaget, og der har jeg foreslaaet, at det udtrykkeligt skal siges i Lovforslaget, at Tilladelse til Anbringelse af de Ledninger, der er Tale om i det foreliggende Lovforslag, fortrinsvis skal gives til Kommuner. Altsaa kun for saa vidt Kommunerne ikke ville have med denne Sag at gøre, kan der være Tale om at give andre Tilladelse dertil. Dernæst har jeg stillet Forslag om den Fremgangsmaade, som jeg mener, det er praktisk at følge i det foreliggende Tilfælde, nemlig, at naar der fremkommer et Andragende til Ministeren om en saadan Tilladelse, ligegyldig hvorfra den kommer, skulle samtlige Kommuner, Amts-, By- og Sognekommuner, indenfor det Land-omraade, som man søger at ompånde med dette elektriske Anlæg, straks have Underretning om, at der er kommet et saadant Andragende. Saa har jeg tænkt mig, at man burde give dem en bestemt Frist til at kunne udtale sig om, hvorvidt de ville foretage et saadant Anlæg eller ikke. Jeg forudsætter, at naar der kommer en saadan Meddelelse til Kommunerne indenfor en Landsdel, maatte der gives Kommunerne Tid til at forhandle med hverandre derom; de maa naturligvis selv først forhandle Sagen indbyrdes, men der maatte naturligvis ogsaa gives Tid til at forhandle mellem Kommunerne indbyrdes. Som Følge deraf har jeg ment, at man burde give dem en Frist af indtil 1 Aar, ganske vist ikke saaledes at de skulde være forpligtede til at lade det vare et Aar; kunne de blive enige i kortere Tid, ligger det jo i deres egen Interesse at fremme Sagen saa hurtigt som muligt, men jeg vilde mene, at de maatte have Lov til, hvis der opstaar mange forskellige Spørgsmaal, som skulle klares Kommunerne imellem, at trække Sagen ud i hvert Fald indtil et Aar. Naar Kommunerne saa ved disse Forhandlinger ere komne paa det rene med, hvilken uhyre stor Betydning saadanne Stærkstrømsanlæg kunne have for dem, og beslutte sig til selv at anlægge dem, skulle de overfor Ministeren